

Publicerad 2008-06-09 17:03 av PPQ

mitt bidrag till anta utmaningen. Denna speciallskrevs för poeter. Hoppas ni kommer gilla den.

rörelser vid vattnet

Jag vill älska med dig i närheten av något vatten. Jag vill se dig klä av dig. Det är lite kyligt och du lägger dina armar runt din kropp. Jag funderar på om det är för att skyla dig eller för att du fryser. Jag beslutar mig för att det är för att du fryser så jag går fram till dig. Du säger inget. Tyst lägger jag min hand på din arm och du ler lite stelt. Jag smeker din hud för att få upp värmen. Du slappnar av vid min beröring. Jag drar dig intill mig.

Våra nakna kroppar möts. Jag känner din knotttriga hud mot min. dina läppar känns lite kyliga då jag kysser dig. För en sekund tvivlar jag. Det kanske inte var så smart att gå ner och bada. Månen hänger där ute över vattnet. Den lyser med sitt magiska sken. Du kysser mig och jag rör försiktigt vid dig. Jag känner mig klumpig och tafatt, men du tycks inte märka det. Du kanske märker det men bryr dig inte om min tafatthet. Det ger mig mod.

Mina händer börjar smeka din nakna stjärt. Den är så fin. Jag har fantiserat om den hela kvällen. Faktum är att jag velat ha dig hela kvällen. Jag önskar att jag varit modigare och inte så hopplöst blyg. Jag skulle vilja hitta de där orden som skulle få dig att falla. Jag skulle vilja se dig rakt in i ögonen och veta. Jag önskar att jag vore så självsäker för då skulle jag inte behöva treva, då skulle jag inte behöva känna mig fram. Jag rör så varsamt fast jag vill ta tag, jag vill ta i dig ordentligt. Men jag är så rädd för att allt ska gå sönder. Tänk om det rämnade sönder under mina händer.

Där i mörkret så kysser vi varandra. Vi står där nakna. Och jag vet inte om jag kan lita på min kropp. Berusad av dig och en hunger, en kraft djupt där nere som skvalpar i mitt mellangärde. Jag undrar hur dina bröst känns i den kyliga luften. Får jag smeka dem, jag vill smeka dina bröst. Du är så nära så mina händer kan inte röra vid dem. Däremot känner jag dina bröstvårtor mot mitt bröst. Det är säkert kylan som gör dem så där hårda och styva. Jag frågar om du fryser och du nickar bekräftande. Du ber mig att hålla om dig och jag gör som du ber mig.

Du frågar om vi ska bada. Självklart ska vi bada. En besvikelse? En oro? Vad är det jag känner inom mig. Kanske är det mitt eget fel. Om jag inte hade varit så feg så kanske jag hade fått älskat med dig just nu. Du går före mig ut i vattnet och jag ser dig försvinna ut från stranden. Jag följer efter. Jag undrar om jag springer efter dig för att jag vill bada eller för att hindra dig i hopp om att jag hunnit insupa mod nog för att be dig älska med mig. Be dig? Jag önskar att jag bara kunde ta dig utan att be. Jag önskar att jag var sån att det inte skulle råda några tvivel om att det vore det enda som du skulle önska.

Du är så vacker i vattnet. Vattnet ser ut som smält silver i månskenet och månen är guld. Och där står du mitt i detta landskap. Jag ser hur ditt hår glänser. Jag kan fortfarande se din stjärt som ännu inte försvunnit i vattnet. Du står stilla ett tag. Kanske du väntar på att det rätta ögonblicket för att doppa dig. Precis som jag ska ta tag i dig faller du raklång i vattnet. Jag var nästan framme. Din kropp skjuter fram genom vattnet likt en projektil. Det finns inget vackrare än kroppars rörelse i vatten. Det är något gudomligt med det.

Du tar ett par simtag ut mot sjön, sen vänder du om och simmar mot mig. Du skrattar och ser på mig. Hopp tänds. Jag står och ser på dig med förundran. Det som känts så hopplöst, som en förlorad chans har nu plötsligt blivit en självklarhet. Du undrar om jag tänker vänta länge innan jag ska doppa mig. Du retas med mig på skoj. Tillslut kommer jag på mig själv med att tveka. Varför ska jag jämt tveka? Jag vill inte vara en sådan som tvekar. Jag vill vara en sådan som bara gör det. En modig människa. Tillslut kastar jag mig i vattnet raklång.

Då jag kommer upp på benen igen så flämtar jag, jag frustar högt och kämpar med håret som faller ner i mitt ansikte. Vattendropparna rinner nerför min panna och ner mot mina ögon. Du skrattar. Sen tystnar du och kommer fram till mig i vattnet. Ömt stryker du bort det kalla vattnet från mitt ansikte. Sen kysser du mig. Jag blir häpen. Du ser på mig med en blick som inte kan misstolkas. Det är en blick fylld av säkerhet, trygghet, vilja, en blick utan tvivel. Jag drar dig intill mig i vattnet. Du låter dig fångas in och sen så slår du dina ben runt min kropp. Jag lyfter upp dig ur vattnet så att bara dina fötter och delar av dina ben befinner sig i vattnet. Du kysser mig som om det vore på film. Vi kysser varandra med öppna munnar. Det är en skön känsla. Jag blir förvånad över att jag kan göra så.

Jag tappar dig nästan efter en stund. Du låter det ske och vi faller båda i vattnet. Du skrattar och frustande tar vi oss in mot land. Vi går jämsides. Jag kan knappt bärga mig. Jag vill ha dig. Gud vad jag vill ha dig. Jag vill känna dig. Och jag hoppas att det här bara är en gång av många. Du går upp och går fram till din handduk. Du ska precis börja att torka dig. Nu går jag fram till dig. Jag kommer upp bakom din rygg. Bestämt vänder jag dig om mot mig. Du släpper handduken. Där står vi och ser på varandra. Du ser mig rakt in i ögonen. Det är som om du kräver svar, det är som om du vill ha besked. Jag ska ge dig besked. Jag kysser dig. Jag drar i din kropp, och kysser dig allt intensivare.

Vi lägger oss i det blöta gräset. Vi kommer bli smutsiga men det spelar ingen roll. Vi skyndar oss, vi vill inte att måsarna ska se oss. Du ligger på rygg och din hud känns kall. Jag andas mot den för att värma den. Fläckvis värms din hud. Runt din bröstorg, din hals, jag andas mot dina bröst, och mot dina ljumskar. Mitt kön känner ditt och jag blir förvånad. Du ser inte lika överraskad ut. Du ser på mig där i skuggorna vid stranden. Du säger inte nej. Jag fortsätter att närma mig dig. Plötsligt känner jag hur jag försvinner i dig. Då andas du. Då ser det ut som du slappnar av. Du ser ut att tycka om det. Jag inbillar mig att du har väntat och längtat. Jag önskar plötsligt att vi inte stannat så länge på det där stället.

Efter en stund klagar du över att det är obekvämt under ryggen. Jag blir skrämd. Har jag gjort dig illa? Vill du inte längre? Är allt borta. Du skjuter undan mig varsamt och tar min hand. Du reser dig upp och hjälper mig upp på benen. Jag kan se gräs på din rygg och spår av små kvistar. Du går fram mot ett träd. Du tar tag i en gren som är så pass högt att du nästan måste stå på tå. Du ber mig komma närmare. Plötsligt gungar du till och våra underkroppar mötts. Jag tar tag med mina händer under din rumpa och lyfter dig samtidigt som jag åter försvinner i dig. Du förvånar mig. Du gör mig galen. Du förverkligar mig.

Jag skulle vilja säga något men vet inte vad. Jag vill beskriva vad skönt det är. Jag vill använda ord som man

kanske inte borde men som en del gör ändå. Jag skulle vilja om jag vågade. Men du kanske tycker det är äckligt. Jag undrar om du vill säga något. Jag säger att jag tycker du är underbar. Du ber mig att berätta mer. Så jag berättar om dina ögon, om din doft och jag beskriver dina vackra bröst. Ändå se ber du om mer, och jag ger dig det. Jag säger de där orden som jag inte vågade säga förut. Du vill ändå höra mer. Jag utvecklar det hela. Jag beskriver hur vi möts, hur mycket jag tycker om att möta dig och vad härligt ditt mottagande av mig är.

Du berättar att du är trött. Jag släpper ner dig. Jag tyckte inte att det kändes som jag var i närheten heller. Du tar med mig till vattnet. Där ligger våra handdukar. Du tar upp din, och jag tar upp min. snabbt borstar du av din så sand och gräs försvinner. Sen breder du ut den i sanden. Jag gör som du. Du har lockat mig en hel kväll. Jag har anat att det ärr små inviter. Ibland har jag fruktat att det är en fälla och om jag gick i den skulle jag utses till sommarens pajas. Men du försökte så. Var det så viktigt att göra mig till clown undrade jag? Om jag nu skulle anses vara en pajas så kunde jag leva med det. För nu så var jag där. Jag var fast och fången. Kanske det gjorde mig till en pajas.

Du lyfter din underkropp då jag kommer närmare dig. Jag blir stående på knä, du pressar ner dina fötter mot handduken. Jag känner mig mer som ett djur, ett väsen än som en människa. Är det här förbjudet? Kommer jag straffas i morgon? Är jag pervers? Får man göra så? Får man älska med en kvinna så? Jag kan inte kontrollera mig. Jag kan se ditt leende. Jag kan höra din röst då du manar mig. Nu väser du fram orden. Det är ord som jag inte vet hur jag ska möta. Det är ord som tvingar mig att svara. Ord som tvingar mig att visa upp sidor som jag försökt dölja. Varje ord känns som en nyckel som öppnar en ny dörr. För varje ord så kommer man allt längre i. Och jag undrar vad som släpps ut för varje öppnad dörr. Vad är det som blottas?

Du ber mig att göra på ett annat sätt. Jag står där på knä, och du står på alla fyra framför mig. Du ställer dig så det känns bra. Jag kan höra vattnet klucka mot land. Då du möter mig berättar du att du varit stygg för du har gått en hel kväll utan trosor. Du vill att jag ska slå dig. Du säger att du vill ha smisk, och att du förtjänat det. Jag tvekar en sekund. Du ber mig igen, som om du försäkrar att du verkligen vill. Du berättar att du varit så sugen att du varit rädd för att doften av ett hungrande kön skulle sprida sig kring dig så att andra skulle känna. Jag slår dig med handen över stjärten. Först lite försiktigt, sen hårdare. För varje slag tycks du bli mer och mer eggad. Du berättar om hur du fantiserat och vad du gjort då fantasin de ensamma kvällarna blivit dig övermäktig. Du ber mig att ha det i åtanke och sen straffa dig. Du säger att det är vad du behöver i kväll. Det är vad du har behövt länge. Jag får syn på hur jag är en del i dig. Hur du och jag rör oss med varandra. Jag berättar vad jag ser. Du känns bara underbarare och underbarare. Jag berättar att jag inte kan behärska mig. Du svarar hest att jag inte behöver behärska mig. Du säger inget på ett par sekunder. Sen andas du häftigt. Tillslut säger du att det inte finns något skäl för behärskning. Du säger att du tappat kontrollen för länge sen, och att jag också borde göra det. Jag tappar kontrollen och jag kan inte behärska mig.

Sen står vi där i vattnet. Vi skvätter vatten på oss själva. Jag försöker få kontakt med verkligheten. Jag försöker förstå. Jag försöker agera som att det inte var så speciellt. Eller som om det inte var något märkvärdigt. Som om det inte var första gången eller så. Det var inte första gången, men det var speciellt. På

sätt och vis var det första gången som det kändes så här. Men jag vill inte erkänna det. Jag vill inte verka så barnslig. Ändå önskar jag att vi kunde prata om det. Nej jag vill inte prata om det förresten, bara bekräfta för dig hur underbar du är och att jag gärna vill göra om det. Gärna snart. Inte nödvändigtvis vid vattnet. Kanske jag får chansen då vi cyklar hem från stranden precis då gryningen föds någonstans utöver det öppna vattnet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PPQ med Poeter.se id #268 innehar upphovsrätten